

Man har ikke troet det rigtigt eller nødvendigt at give Rævnet Myndighed til — uafhængigt af Besidderens Dnsse — at afhøre Godsets Bestillingsmænd m. v. Det synes naturligt, at det om de Dplysninger, som det ikke selv kan skaffe sig, henvender sig til Besidderen, mod hvem der altid haves det simple Dvangsmiddel, at han ikke faaer Forretningen fremmet, naar han ikke stiller de fornødne Dplysninger til Rævnets Raadighed (Nr. 8). I det Hele har man antaget, at det saakaldte Rævn's Myndighed maatte sættes lige med en almindelig Taxationscommissions, hvorfor man i og for sig vilde foretrække denne Betegnelse for „Rævn“.

Endringen under Nr. 7 tilsigter blot en — maastee uforuden — Dydeliggjørelse af Tanken.

Det har iøvrigt været under Overveelse, om der ikke burde gives vedkommende Intereserede Adgang til at erholde en Overtaxation; men dette skal Udvalget ikke tilraade. Det forekommer nemlig flere af dets Medlemmer, at Overtaxationer i Reglen ere lidet praktisk heldige, og i og for sig ere lidet principmæssige, og at den fornødne Garanti bør søges gennem den bedst mulige Sammensætning, af Taxationscommissionsen, i hvilken Henseende Udvalget imidlertid Intet har fundet at erindre.

Til § 5.

Man har troet, at der i Udkastet burde findes en udtrykkelig Bestemmelse om, hvorvidt Besidderen var bunden til at overtage Eiendommen efter Taxationen, hvorefter han maatte kunne betænke sig derpaa osv. (Nr. 9). Det er derhos fundet rigtigt, at han, naar han ikke vil overtage Eiendommen efter denne Taxation, ikke i de første 5 Aar skal have Ret til at fordrø ny Taxation.

Til § 6.

Det forekommer ikke Udvalget, at de i Paragraphen foreslaede Regler for Afbetalingen ere stemmende med Forholdets Natur. Forsaauidt Eieren af Godset tillige er Besidder af Fideicommisset, synes det ikke tilstrækkelig begrundet at fordrø vedblivende Afdrag, til den hele Capital er betalt, medens omvendt Bestemmelsen er for lidet betryggende, naar Godset gaaer over i Andres Eie. I første

Tilfælde kunde der endog tale. Endeel for at fritage Eieren fuldstændig for Afdrag, saalænge Eiendommen ikke forringedes, og dette maae ogsaa nogle Medlemmer tilraade (Nr. 11). Andre finde dog, at det at lade den hele Capital indestaae i en Eiendom, der ikke har nogen Værdi udover denne Capital, turde være betænkeligt ligeoverfor Fideicommisset, navnlig hvis der forud indestaaer Pantegjæld. Men det synes i hvert Fald rimeligt, at man ikke udstrækker Afbetalingen udover et saadant Beløb, at Pantet yder Fideicommisset antagelig Sikkerhed, navnlig ikke udover en Trediedeel (Nr. 10).

Vil Besidderen have nogen Deel af Pantet frigjort for Behæftelsen — s. Ex. fordi han vil sælge et Stykke deraf — bør det formeentlig bestemmes af Justitsministeren, hvilken Afbetaling der i saa Fald bør gjøres.

Samme Ret som selve den Besidder, der har foranstaltet Overgangen til fri Eiendom, synes at burde tilkomme enhver efterfølgende Eie, der tillige er Besidder af Fideicommisset. Men, skal Eiendommen gaae over til Andre, enten ved Arv eller ved Salg, maa det bestemmes, hvor stor en Deel af Capitalen der kan forblive indestaaende, og paa hvilke Vilkaar dette kan skee. Der kunde vel tale Endeel for at afgjøre dette i Loven ved almindelige Regler, men man har fundet, at Tilfældene vare saa forskjelligartede, navnlig eftersom Overgangen skete ved Arv eller Salg, at en Afgjørelse for det enkelte Tilfælde var at foretrække, og det synes ogsaa fuldkomment stemmende med Justitsministeriets hele Stilling som „Lehn'scontrol“ at træffe en saadan Afgjørelse, der jo i Virkeligheden ikke er Andet end en Approbation af en Fideicommisscapital's Anbringelse. I denne Retning er der stillet Forslag om Indsættelsen af en ny Paragraph (Nr. 14).

Det synes nødvendigt at have en Antydning af, at Fideicommisset under samme Vilkaar som en anden Pantnaver kan overtage Eiendommen, naar Pant sikkerheden forringes osv., og en Bestemmelse om, hvad Virkningen bliver heraf, om nemlig Eiendommen indtræder under de tidligere Vilkaar, eller bliver at betragte som en Fideicommisset tilhørende fri